

KUSUR

Elektrik kesildiği için amaçsızca gecenin karanlığında kaybolmaya çalışan Nazif'i engelleyen tek şey, yaşam vadeden kilometrelerce uzaklıktaki ışıklardı. Nazif, gecenin karanlığına dalarken gökyüzündeki o aydınlık solmaya başladı. Elektrik gelmişti ve köyün ışıltısı yıldızların parlaklığını bastırmaya başlamıştı. Sabah uyku sersemi gözlerini aralamaya çalışırken yağmurun sesi ve toprağın kokusunu vücudunda hissetti. Doğa sanki kalkması için onu şımartıyordu. Bu sebeple daveti geri çevirmeden ayaklandı. Yaz günleri köye çıkmanın en büyük zevki bu olsa gerek. O şehrin boğucu havasından kurtulup ferahlatıcı yağmurun bir ikramı olan toprak kokusunu duymak, onun amaçsız yaşamına anlam katıyordu.

Kolundaki saate baktığı an bir gariplik sezdi, zaman onun için durmuş gibiydi ama okuduğu fantastik romanlarda olduğu gibi değil de daha çok mekanik olarak durmuş gibiydi. İyi bir mühendis olan Nazif, bunun üstesinden geleceğini düşündü. Mesleği gereği arabasının bagajında bulunan, minik bir odayı dahi koca bir atölyeye çevirecek olan eşyalarını taşımaya başladı. O sırada küçük bir saat tamiratının bu denli bir emek hak etmediğini düşünmüştü. Mühendisliği severek istemişti. O karışık makineler ve sistemleri anlamak onun hoşuna gidiyordu ama bir şeyler eksikti. Bunu ne için yapıyordu? O ana kadar kendisini mühendis olarak hissedememişti. Bunun sebebi insanların işine yarayacak bir sistem, icat bulamamış olmasıydı. İşte bu gerçek, onu büyük bir mutsuzluk çukuruna itiyordu. Bu düşüncelerini kafasından atarak boş odaya getirdiği eşyalarını kurmaya başladı. İşini bitirdiğinde bir eksiklik fark etti. Tornavida kutusunu evde unutmuş olmalıydı, çünkü yanında yoktu. Üstünü giyindi ve köyün merkezinden tornavida seti almak için yola koyuldu. Yürümeyi seviyordu. Yere bakarak yürümek ona düşünmek için zaman kazandırıyor. Ayrıca yollarda ansızın karşısına çıkan şeyler ona fikir veriyordu. Yolda yürürken yapraklara basmak da cabasıydı. Bu sefer yürürken aklına mühendisliği niye yapıyorum sorusu takılmıştı. Bu amansız soru onun tadını kaçırıyordu. O an karşısına sorusunun cevabı niteliğinde bir şey çıkmıştı. Yolun kenarında tekerlekli sandalyede oturan bir çocuk, sokak köpeğini beslemeye çalışıyordu. Bu gariptenmeyecek bir davranıştı fakat Nazif durup bu manzarayı seyretmeye başladı. Bir anda çocuğun tekeri taşa takıldı ve sandalye devrildi. Bunu gören Nazif, çocuğu yerden kaldırmak için harekete geçti. Çocuğu dik bir konuma getirdi ve üstünü temizledi. Nazif çocukla iki laf ettikten sonra engelli çocuğun muhtarın oğlu Kemal olduğunu öğrendi. Kemal mühendis olmak istiyordu. Nazif kafasından geçen soruyu ona sormuştu ve aldığı cevap tüm yol boyunca sessiz bir şekilde düşünerek yürümesine sebep olmuştu. Kemal, kendi gibi olanlara yardım etmek istiyordu.

İşte bu cevap kesinlikle doğanın ya da Kemal'in Nazif için bir hediyesiydi. Heyecanlı bir şekilde dükkâna girdi ve tornavida setini aldı. Artık bu işi yapmasının bir anlamı vardı, en azından boşa nefes almayacaktı. Saatini tamir ederken Kemal'in dediklerini aklından atamadığı için yanıp tutuşuyordu. Saati tamir ettikten sonra yürüyüşe çıkmak istemişti, tabii Kemal'i görme umudu ile. Kemal hâlâ aynı yerde duruyordu, bu sefer elinde bir not defteri ve kalem vardı. Nazif sessizce yanına yaklaştı ve not defterine baktı, defterin üzerinde birkaç şekil ve sayılar vardı. Nazif, Kemal ile akşam ezanına kadar konuşmuştu ve artık Kemal'in eve dönmesi gerekiyordu. Nazif, yorulmaması için onu evine bıraktı. Yolda dönerken Kemal ile konuştuklarını düşündü. Kemal bu işte tek başına değildi, arkadaşları vardı. Birkaç çocuk toplanıp okulda öğrendikleri ile mühendisliği anlamaya çalışıyorlardı. Yaz tatilinde bir araya gelip projelerini tartışıyorlardı. Nazif eve varmıştı. Kapıyı sakince açıp atölyesine ilerledi. Yarın yanında birkaç malzeme götürecekti, Kemal'in ve arkadaşlarının öğrenme ateşini harlayacaktı.

Sabahleyin heyecanlı bir şekilde kahvaltısını yaptı ve dün akşam hazırladığı eşyalarını alarak Kemal ve arkadaşlarının toplanma alanına doğru yola çıktı. Yaklaşırken her adımında meraklı gözler tarafından sorgulanıyordu Nazif. Fazla konuşmadan Kemal'in evine doğru hareketlendiler. Kemal'in yanında Mehmet, Mustafa ve İsmail vardı. Bu çocukların hepsi Kemal gibi olanlara yardım etmek istiyorlardı. Kemal'in evine varınca garaja doğru ilerlediler. Doğuştan birer mühendis olan bu dört arkadaş buraya ellerinden geldiğince atölye kurmuşlardı. Atölyenin ortasında sıradan bir tasarıma sahip olmayan bir masa vardı, bu masayı dört arkadaş yapmışlardı.

Kemal, küçüklükten beri mühendisliğe meraklıymış. Babası ile beraber odun kesmeye gittiği sırada bacakları bir ağacın altında kalmıştı. Nazif orada oturduğu her dakika yeni şeyler öğreniyordu. Kemal ve arkadaşlarının öğrettiği en önemli şey kusurlu ve kusursuz kavramlarının Kemal gibiler için yeterli olamayacağıydı. Kemal bacakları sakatlandığı için kusurlu değildi çünkü Kemal bir makine değildi. Kusurlu ve kusursuz kavramları makineler için vardı, insanların iyi ve kötü olması gibi. Nazif bu altın beyinlerden çıkan fikirleri duydukça heyecanlanıyordu. Çantasında olan eşyaları gösterdikçe çocukların gözlerinin içindeki teşekkürü görüyordu. Akşam olmuştu. Nazif, yolda her zaman olduğu gibi düşünmeye başladı. Kemal ve arkadaşları her kelimelerinde haklıydılar. Kusurlu olan Kemal değildi, kusurlu olan Kemal'e yapamaz gözü ile bakan hasta zihniyetlerdi. Nazif'in aklına bir fikir gelmişti. Kemal ve arkadaşlarının yaptığı planları kendi şirketine gösterecekti. Şirket geleceği parlak öğrencilere burs veriyordu. Yarın muhtar ve çocukların aileleri ile konuşup izin isteyecekti. Yolda, kuracağı cümleleri aklından geçiriyordu. Ertesi gün hemen muhtarın evine doğru yola çıktı. Evin kapısını tıklattı

kapıyı açan Muhtar İbrahim meraklı gözlerle Nazif'e bakıp içeri buyur etti. Nazif durumu izah etti. Muhtar, diğer çocukların aileleri ile konuşmayı kabul etti. O sırada Nazif, çocuklarla beraber evin garajında gelecek iyi haberleri bekliyor olacaktı. Nazif garaja girince çocuklar etrafını sardı. Kısa bir bekleyişten sonra garajdan içeri giren Muhtar İbrahim gülümseyerek "Yolunuz açık olsun yarınların engelsiz mühendisleri!" deyince atölyede âdeta şenlik başlamıştı.

Nazif, akşamdan hazırladığı eşyalarını bagaja yerleştirdi ve atölyesine son bir bakış atıp kapısını kilitledi. Muhtarın evine doğru hızla yol almaya başladı. Köy merkezine varınca büyük bir kalabalık gördü. Çocukların aileleri ve tüm köy Kemal ve arkadaşlarını uğurlamak için toplanmıştı hatta aralarında para toplayıp yolluk bile yapmışlardı. Yolculuğun başlarında hararetle bir konuşma olmuştu fakat gidecekleri yere gelmeden genç mühendisler yorgun düşmüş, rüya âleminin uçsuz bucaksız dünyasında kaybolmuşlardı. Nazif bu genç beyinleri doyurmak için yemek sipariş etmişti. Yemek gelene kadar yatakları hazırlayan Nazif, yemek gelince yarınların mühendislerini sofraya buyur etmişti. Sofrada konuştukları konu bu genç mühendis ekibinin gelecekteki planını açıklar nitelikteydi. "Engelsiz yaşam!"

Sabahleyin hep beraber şirketin yolunu tuttular. Herkesin içinde bitmek bilmeyen bir heyecan vardı. Şirket kendilerine anlatılan bu planları beğenmiş olmalıydı, geleceğin mühendislerini sınava almayı kabul etmişlerdi. Ertesi gün sınav sonucu için şirkete gitmişlerdi. Çocuklar dışarıda Nazif'in sonucu öğrenmesini bekliyorlardı. Nazif odadan ağlayarak çıktı. Bu dört engelsiz beyin, hayal kırıklığına kapılmışlardı ancak bunlar bir sevincin gözyaşlarıydı. Geleceğin umut gözyaşları. Nazif, Kemal ve arkadaşlarını hemen köye götürmek için yola koyuldu. Nazif, Kemal'in evine doğru gitti. Kapıyı tıklattı ve kapı açılır açılmaz tüm iyi haberleri bir çırpıda döküverdi. Bunu duyan Muhtar İbrahim büyük bir sevinç ve gururla onları içeri buyur etti. Yer yatakları hazırlandı, yarın olacak kutlama için enerji topladılar. Sabah olunca Nazif, köy ahalesinin kutlama sesleriyle uyanmıştı. Artık Kemal engelsizdi, koca bir köy öğrenmişti kusur kavramının gerçek anlamını. Nazif'in hayali gerçek olmuştu. Tüm köy gerçek kusurun sadece makinelerde olabileceğini öğrenmişti. Fakat evrende durmak geriye gitmektir, bu yüzden artık Kemal'in bir hayali vardı: Koca bir köy olan bu dünyaya gerçek kusurun sadece makinelerde olabileceğini öğretmek.

Hasan Basri Tüfekçi / Fatih Anadolu Lisesi(10/B)

